

→ Xina

→ espectacle

Arriba al teatre Tívoli un nou espectacle que uneix música en directe, arts marcial, habilitats físiques i pinzellades filosòfiques. *Shao Lin & Wu Dang. La otra cara de China* és una proposta familiar que adopta com a marc narratiu l'aprenentatge d'un monjo budista.

Multimèdia » Músics emergents, arts visuals i cinema en l'òrbita de la sala Niu

Efervescència electrònica

Tres cicles de concerts en un febrer de músiques avançades

Conrad Vallverdú

Els *connoisseurs* ja saben que el Niu, espai de música en viu, sessions de discjòqueis i exposicions situat al barri del Poblenou, organitza de manera constant cicles i concerts on tenen oportunitat d'exhibir-se els millors artistes de la música electrònica de la ciutat -incloent-hi incursions d'artistes internacionals. El millor del cas és que els seus responsables no semblen obsessionats per la territorialitat, sinó que, al contrari, treballen en xarxa i en col·laboració amb altres espais musicals i segells discogràfics. Tot plegat fa que el Niu vagi

més enllà del Niu, i les activitats que impulsa o patrocina no sempre es fan a la seva sala. En les pròximes setmanes s'acosta una colla d'activitats niuesques al Niu... i també a l'Ateneu Nou Barris o al Centre Cívic Can Filipa. Els uns i els altres exhibiran en paral·lel un cicle de nova electrònica catalana (dins «Emergents + a prop»), tres sessions de cinema amenitzat amb música en directe, i una llarga vetllada musical de dones artistes establertes a Barcelona.

Música i setè art

El Centre Cívic Can Filipa acull tres projeccions, de periodicitat setmanal, que integraran cinema i música electrònica. El primer dels experiments, el 31 de gener, serà dotar de banda sonora un clàssic de l'expressionisme alemany, el film mut *Das Kabinett des Doktor Caligari*. Jordi Saludes, ment mestra de D-Fried i d'altres projectes d'*ambient* i

→ Vicent Fibla treballant-se el públic al CaixaForum.

d'electrònica abstracta, s'encarregarà de generar la música en directe.

Fibla, un dels líders de l'electrònica catalana, ha publicat recentment *Liants*, un magnífic disc d'*ambient* amb pinzellades *pop* que poden acostar nous oients a aquest gènere minoritari. En la seva faceta de discjòquei, promet donar sortida a una antologia del millor de l'escena electrònica nacional per acompanyar les imatges de *Goodbye Dragon Inn*, film de culte del cineasta de culte Tsai Ming-liang (*El sabor de la sandia*), un visionari de l'expres-

sió de les angoixes i de la incomunicació a les urbs modernes.

La darrera sessió significarà el retorn de la música en directe. El sevillà establert a Catalunya Miguel Marín, Arbol, s'encarregarà de musicar un remuntatge de *Dolls*, una de les obres més esteticistes del japonès Takeshi Kitano (director de *Hana-bi* o *Sonatine*).

Veus de la ciutat

L'experimentadora sonora Nikka realitzarà, en tasques de discjòquei, l'escalfament i les transicions entre ar-

tistes de BCN Femme Sound, una llarga vetllada de música en femení que tindrà lloc el dia 1 a l'Ateneu Nou Barris. L'obertura anirà a càrrec de l'anglesa Ayesha, amb una veu que navega entre la fragilitat de Beth Gibbons i la carnalitat de la Skye Edwards de Morcheeba. Els grups de *trip-hop* han estat referents del seu creixement musical, però Ayesha mira més enllà, cap a sonoritats més calentes.

Seguiran les escalfors amb el septet multinacional de música brasilera Effemera. Per acabar, un duet 100% brasiler, N'Sista, ens presentarà la seva visió heterodoxa i experimental del patrimoni sonor i poètic del seu país: Mariana Cardoso maneja les programacions i la tecnologia, i Lili Jones és la veu solista, amb suports ocasionals de Mariana.

Emergents de la màquina

Quatre dissabtes de febrer, quatre espectacles en directe i quatre sessions de discjòqueis, a quatre euros per cada programa doble. En col·laboració amb dos segells d'avantguarda com spa.RK i Lovethechaos, el Niu presenta un subapartat d'«Emergents + a prop» centrat en els sons electrònics. *A priori*, els plats forts seran el concert de la mestre del *dark ambient* Nikka, i la sessió com a *punxadiscos* de DJ Fibla. Però l'oportunitat és perfecta per conèixer les propostes del discjòquei mallorquí Max Plank o l'alquímia sonora de Move? i dels alemanys Atmogat. ■

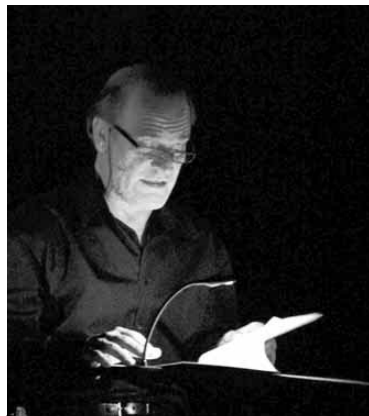
Escena » Darrers muntatges i previsions al programa del Teatre Lliure

El Lliure que ve i que va

Gabriel Almazan

No hi ha dubte que la fórmula «risca més excel·lència» aixeca passions entre el públic, i que la societat civil i *teatrera* és amant d'un teatre desacomplexat, més enllà dels canons del teatre de text i de les superproduccions gairebé operístiques amb la Colometa i la Guerra Civil de fons. Per si calia ratificar-lo, al Lliure ens han tornat a donar una sorpresa amb dos muntatges inclassificables que han estat rebuts càlidament.

Amb *La Torre de la Défense*, que s'ha representat fins al 20 de gener, Marcial di Fonzo Bo, un argentí instal·lat

→ Lluís Homar a 'Blanco'.

Excel·lència i propostes obertes a la música i les arts, a la catedral del teatre alternatiu barceloní

a França, signa la direcció d'un text de Copi, el mític creador del teatre *queer* i cabareter. La *troupe* de Manrique, Carreras, Aimée, Ametllé, celebren una festa de Cap d'Any accidentada en un apartament peixera ben glamurós. Un *tripi*, una serp, la desaparició d'una nena o un gran incendi pautaven el *thriller* i la *sitcom* d'aquestes noves víctimes d'un àngel Exterminador frívol i contemporani.

De signe molt diferent era el projecte sintètic i holístic que presenta-

va el pintor Frederic Amat: donar cos al poema «Blanco», d'Octavio Paz. Aquest espectacle, de títol homònim, escenificat en quatre úniques sessions, va mostrar un món verbal aixecat sobre el silenci de l'espai que el pintor havia il·lustrat. Homar, Ibáñez i Gas recitaven en torns i en penombra, mentre Comelade feia plorar el piano. Emocionant.

Previsions

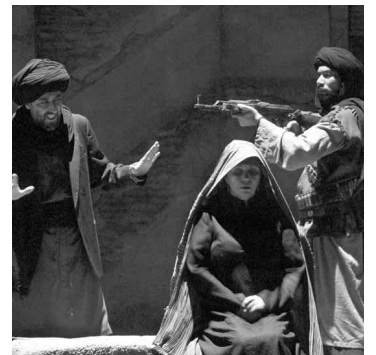
Tindrem més poesia, al Lliure: del 31 de gener al 3 de febrer el *Coral romput*, d'Estellés, arribarà de la mà d'un dels nostres directors més sensibles, Joan Ollé. I durant la resta del mes, el teatre de Montjuïc celebrarà una *meeting point* d'excel·lència internacional: Julio Manrique dirigirà un text de Neil Labute (*La forma de les coses*), la Volksbühne de Castorf durà una revisió d'un altre Tennessee Williams (*Endstation Amerika*) i Robert Lepage presentarà el seu *The Andersen project*. Per acabar, el coreògraf William Forsythe, acompanyat pel Ballet Reial de Flandes, ens acostarà *Impressing the czar*. ■

Kushner » Art actual i compromès al Romea

Estan arribant

El sotassinat es veu obligat a confessar que el seu entusiasme pel teatre va esclatar quan, al Teatre Nacional, va quedar-se sense paraules amb l'obra de Tony Kushner *Angels a Amèrica*, que inaugurava el temple teatral català. I ara és aquí, escrivint aquest article entusiasta sobre un altre Kushner: *Homebody/Kabul*.

Ja l'havíem vista, el 2002 al Lliure, en un muntatge excel·lent de la companyia Cheek by Jowl. Ara l'ha muntada Mario Gas, amb el seu Teatre Espanyol, i ja l'han vista a Reus abans d'arribar al Romea, on romandrà fins al 3 de febrer. *Homebody/Kabul* és, sobretot, una crítica a la globalització que ens han muntat com un sistema binari insuportable: sobre el desànim d'Occident i les misèries d'Orient, sobre l'alienació i la guerra, sobre l'islam i el materialisme nostre de cada dia. *L'statu quo* que ens devora l'ànima, el cos i la història, explicat en primera persona per una dona anglesa, abatuda i alterada pels antidepressius i la indiferència del seu cercle familiar, refugiada a la seva llar i en els seus llibres, que ens fa un monòleg de més d'una hora amb un

→ Existencialisme i talibans.

mix bipolar d'existencialisme i *Les mil i una nits*. Vicky Peña és aquesta dona beckettiana, solitària, que vibra i ens fa vibrar, magnífica, i que ens durà, a la segona part del muntatge, als carrers de Kabul, quan la seva família la comenci a buscar. Aleshores coneixerem el patiment de carn i ossos de la seva filla adolescent (genial Montse Morillo) i de la bibliotecària afganesa que vol exiliar-se (potent Glòria Muñoz), que ens parlarà dels talibans, i ens dirà: «Ja arriben, estan arribant...». I la platea del Teatre Romea, al cor del barri del Raval, es tornarà a quedar sense paraules. ■ G. A.